

n

DE KERK'

Theo Koster, boegbeeld van homoseksuele religieuzen die zich hebben verenigd in het Werkverband van Katholieke Homo-Pastores. „Het officiële kerkbeeld is niet het ware kerkbeeld.”

FOTO
RIAS IMMINK

dere houding dan nu.”

„Ik was als student ook actief in het COC. Dat waren hele discussies. Hoe kon ik als homo kloosterling worden, want dan ben je een soort super katholiek. Voor de Dominicanen was dit geen probleem. Toen ik als novice intrad was gewoon duidelijk dat ik homo ben.”

Koster, pastoor van de studentenkerk van de Radboud Universiteit in Nijmegen: „Mijn homoseksualiteit hoort net zo bij mij als mijn lengte. Acceptatie van de omgeving is belangrijk, maar ook dat je dingen zelf accepteert en er voor kiest. In de vijfde klas van het gymnasium werd ik gepest vanwege mijn lengte. Maar er was ook een klasgenoot die me duidelijk maakte door de manier waarop hij

met me omging, dat hij me wel aardig vond. Daardoor ben ik anders gaan denken over mijn lengte. Voor mijn homoseksualiteit geldt hetzelfde. Het sociaal gedrag van anderen is bepalend. Mensen die er geen belang bij hebben dat ze je aardig vinden, leren je positief om te gaan met dingen in jezelf waarmee je het moeilijk hebt. De omgeving houdt je een spiegel voor.”

„Op het seminarie, bij de Redemptoristen, was seksualiteit iets angstigs. Er was geen hang naar meisjes en daar zat je ook niet mee. Je hoefde niets te verstoppen, want je was je er niet van bewust. Het speelde gewoon niet.”

Theo Koster besloot theologie te gaan studeren in Nijmegen, maar niet om toen al in een klooster te

'Omgeving houdt je een spiegel voor'

gaan wonen. „Ik ging alleen wonen en daar heb ik mezelf leren kennen. Ik kwam uit een groepsclub, wist toen ook niet dat ik zelf homo was. Ik ontdekte dat er steeds meer studenten waren die homo waren, maar ik had meer last van mijn lengte gehad. Ik ben blij met de avontuurtjes die ik heb gehad en dan weet je wat je mist. Een relatie is mij veel te benauwend, ik ben meer van het groepsverband. Ik heb voor de broeder-

schap gekozen en dat verdraagt zich niet met een vriendschap als leefvorm. Als ik alleen zou komen te staan, zou ik een vriend zoeken en hem zeggen dat hij toch tweede keus is.”

Ook andere ervaringen, zoals de zelfmoord van een vriend, vormden de Dominicaan. Van zijn homoseksualiteit heeft hij nooit een geheim gemaakt, maar de wijze waarop er binnen de kerk tegen homoseksualiteit werd en wordt aangekeken maakte hem kritisch. „Het officiële kerkbeeld is niet het ware kerkbeeld”, zegt hij stellig.

Hij legt dat uit aan de hand van Bijbelse verhalen en komt automatisch bij de eucharistieviering, waar in de afgelopen jaren pastoors, zoals in Reusel, moeilijk de-

den als een homoseksueel aansloot voor de hostie.

„Jezus brak het brood ook met tollenaars en zondaars. De eucharistie is het lichaam van Christus, je wordt samengevoegd en dat kan jou veranderen. Wie zich genodigd weet is welkom. Neem en eet, en zeg niet vooraf die mag wel en die mag niet meedoen. De eucharistie verbindt ons. Daar put je kracht uit. Dat verandert mensen, die verbondenheid. Kunnen we dat als kerk opbrengen, zitten we op de goede weg? Dit van nu is in ieder geval de verkeerde weg.”

Diep vanuit zijn wezen komt het slotakkoord: „Van de kerk mag je verwachten dat ze dat stimuleert, dat ze verbindt. Niet dat ze buitensluit, zoals nu gebeurt.”